

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தோததி உ.]

1913-ஸ்ரீ செப்டம்பர்மீ

[பகுதி கூ.]

சித்தாந்தபரிபாஷை

எ ன் னு ம்

தருக்கசோபானம்.

பிரமேயம்.

பிரமேயம்—விளக்கப்படுபொருள்.

Objects of knowledge.

பிரமாணத்தைக் கொண்டு அளவிடப் படுவதாகிய பதார்த்தம் பிரமேயம் எனப்படும்.

பதார்த்தம்—பெயர்ப்பொருள்.

Category.

பதார்த்த மென்பது பதத்திற்குப் பொருளென விரிதலின் பதத்தாற் பெயரிட்டு வழங்கற் பாலதாற் தன்மையது. பதம்—ஆற்றலுடையது. ஆற்றலாவது இம்மொழி யானிப்பொருளுணர்த்துக வென்னும் இறைவன் சங்கேதம்.

பதார்த்தவகை.—பாவபதார்த்தம்—அபாவபதார்த்தம்.

பாவம்—உண்மை.

Affirmation.

திரவியும், குணம், கருமம், சாமானியம், விசேடம், சடவாபமென ஆறு.

அபாவம்—இன்மை.

Non-existence.

அபாவமென லொன்றேபாம். ஆகப்பதார்த்தம் ஏழு.

திரவியம்—பொருள்.

Substance.

நொய்யமாவது சிறப்பிப்பல்பு என்று கூறப்படும். அது அவ்வி யாத்தி * அதிவியாத்தி, அசம்பவமென்னு முக்குற்றங்களு நீங் கிய தன்மை அது பிருதியி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், கா லம், திசை, ஆன்மா, மனம், இருள், † எனப்பத்து வகையாம்.

பிருதிவி—மண்.

Earth.

இலக்கணம்—நாற்றமுடையது.

குணம்:—ரூபம், ரசம், கந்தம், பரிசம், சங்கை, பரிமாணம், பிரதத்துவம், சையோகம், விபாகம். பரத்துவம், அபரத்துவம், குருத்துவம், திரவத்துவம், சமஸ்காரம் ஆகப் பதினொன்று.

* அவ்விபாதி—இலக்கியத்துணைக தேசத்தில் இலக்கணமில்லாமை— ஆவிற்குக் கபிலவிரத்தன்மை. அதிவிபாத்தி—இலக்கிய மல்லாதகண்ணு மிருப்பது—ஆவிற்குக் கோடுடைமை. அசம்பவம்—இலக்கிய முழுதினு மின்மை—ஆவிற்கு ஒற்றைக் குளம்புடைமை.

† தார்க்கீகர் இருள்வேறுபதார்த்தமன் நென்பர். இருள் வடிவு டைமையின் ஆசாய முதலிய ஐந்தினுள்ளும், உருவுடைமையானும் இடை யறுதியங்காமையானும் வாயுவினுள்ளும், ஒளிவடிவிற்தன்மையானும் வெம் மையின்மையானும் தேயுவினுள்ளும், குளிர்ச்சியின்மையானும் கருவடி, விற்கலினுலும் நீரினுள்ளும், நாற்ற முடையதன்மையானும் பரிசமின் மையானும் நிலத்தினுள்ளும் அடங்குவதன்று வேறேயாம். இது கேவலம் வியதிரோக அனுமானத்தாலறியப்படும். ஆலோகத்தின் அபாவமே யெ னின் சுகத்தின் அபாவமே துக்கமெனக்கொள்ளவரும். ஆண்டொளியில்லை இருள்உள்ளது எனஒளியின்மையின் வேறாய் இருளென்னும் உணர்வு நிகழ் தலானும், யாட்டின் கழுத்திற்குறங்கு முலையோடொக்கும் அபாவத்தாற் செய்பக்கடவ தொன்று யாண்டி மின்மையானும், சுண்ணொளியைத் தடை செய்து நிற்பதாகியஇருளே அபாவமென்றல் பொருந்தாது. இவ்விருளி னது உண்மை வெள்ளிடையின் அலரவிழித்து நோக்கியவழியும் மறைத் தற்றொழில் நிகழ்தல் பற்றிப்பாரசேட அளவையான் அறியப்படும். ஆங்கி லேயத் தருக்க சாஸ்திரங்களின் கருத்துப்போது.

வகை:—சித்தம், அசித்தம், சரீரம், இந்திரியம், விடயமேன்
னும் வேறுபாட்டால் ஐந்துவகை. அவற்றுள் நித்தம் பரமானு
ரூபம், அசித்தம் காரியரூபம்.

சரீரம்—Organized body. பார்த்திபம், நம்மனோச்சுரிய
நாற்றமுடைய சரீரம்.

இந்திரியம்—Organ of sense. காரணம் நாற்றத்தைக் கவர்
வது—நாசி நுனியிலிருப்பது.

விஷயம்—Inorganic matter—மண் கல் முதலியன.

அப்பு—நீர்.

Water.

இலக்கணம்—குளிர்ந்த பரிசுமுடையது

குணம்:—ரூபம், ரசம், பரிசம், சங்கை, பரிமாணம், பிர
தத்துவம், சையோகம், விபாகம், பரத்துவம், அபரத்துவம், குரு
த்தும், திரவத்துவம், சிரேகம், சமஸ்காரம் எனப்பதினான்கு.

வகை:—சித்தம், அசித்தம், சரீரம், இந்திரியம், விஷயம்,
என்னும் வேறு பாட்டால் ஐந்துவகை. அவற்றுள்ள நித்தம் பர
மானுரூபம் * அசித்தம் காரிய ரூபம்.

சரீரம்—சலேயம் அதாவது சலசம்பந்தம், வருணலோ கத்
திலுள்ளது.

இந்திரியம்—சிங்ஷயை, சவையைக் கவர்வது, நானினுனியி
லிருப்பது.

விஷயம்—ஆறு, கடல், பனி, ஆவி முதலியன.

தேயு—தீ.

Light.

இலக்கணம்—சுடும்பரிசு முடையது

குணம்:—ரூபம், ரசம், சங்கை, பரிமாணம், பிரதத்துவம்,
சையோகம், விபாகம், பரத்துவம், அபரத்துவம், திரவத்துவம்
சமஸ்காரம் என்னும் பதினான்கு.

* பரமானுவென்றது தார்க்கிகர் கூறும்தன்று. அதனினும் சூக்
சுமமாயுள்ள அருவிலைத்தாரும்தே. ஆகலின் பரமானு என்று சொல்
லப்படுவது அலைகளெனக்கள் இல்லாத அருவவஸ்து கேயாம்.

வகை:—நித்தம், அநித்தம், சரீரம், இந்திரியம், விஷயம்
என்னும் வேறு பாட்டால் ஐந்துவகை. அவற்றுள் நித்தம் பரம
ஹாரமும், அநித்தம் காரியரூபம்.

சரீரம்:—தையியம், ஆதித்தலோகத்திலுள்ளது.

இந்திரியம்:—சட்சு, உருவத்தைக்கவர்வது, கண்ணின்கண்
ணுள்ள கருமணியினுணியிலிருப்பது.

விஷயம்:—பொன்மம் விருதிவியின் காரியமாகிய இந்தனத்தி
லுள்ள நெருப்புமுதலியன. திவ்யியம்—விண்ணிலுள்ள சூரியன்,
மின், வடவனல் முதலியன. ஓளதாரியம்—வயிற்றிலுண்டவுணவு
பரிணமித்தற்கேதுவான சாடராக்கினி. ஆகாரஜம் கரங்கத்தி
லுள்ள பொன் முதலியன *

வாயு—காற்று.

Air.

இலக்கணம்—உருவமின்றிப் பரிசுமுடையது.

குணம்:—பரிசம், சங்கை, பரிமாணம், பிரதத்துவம், சை
போகம், விபாகம், பரத்துவம், அபரத்துவம், சமஸ்காரம், என
ஒன்பது.

வகை:—நித்தம், அநித்தம், சரீரம், இந்திரியம், விஷயம்
என்னும் வேறு பாட்டால் ஐந்துவகை. நித்தம் பரமஹாரமும்,
அநித்தம் காரியரூபம்.

சரீரம்—வாயவியம், வாயுலோகத்தின் கண்ணுள்ளது.

இந்திரியம்—துவக்கு, பரிசத்தைக்கவர்வது, சரீரமெங்கு
நிப்பது.

விஷயம்—மாமுதலியவசைதற்கேதுவாயுள்ளது.

* பொன் பிருதிவிசம்பந்தமான நெய்முதலியவற்றின் நெய்க்கிச்சிபோ
லாது எரிதழல் கூடியவழியும் அழிவுபாடினமையின் பிருதிவியின் கூற
ன்று நீர்க்குரிய வியல் பாகிய நெய்க்கிச்சியின்றி நிமித்த நெய்க்கிச்சியு
டைமையால் நீரின் கூறன்று. உருவமுடைமையால் வாயுமுதலியபொ
ருள்களின் கூறமன்று. ஆகவே எரிதழல் கூடியவழியும் அழிவுபடாத நெ
ய்க்கிச்சியுடைமையின் தேயுவின் கூறும்.

(இன்னும் வரும்.)

மணவழகு.

சிவஞானபோத முதனால் விளக்கம்.

V. அந்நியாயம்.

முன்றாவது வினாவுக்கு விடை.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 8, பக்கம் 249.)

இந்தமாதிரி-மேற்படி வடமொழிச்சூத்திரங்களின் இறுதியிலே கூறியிருப்பதால், எந்தச் சிவஞானபோதத்திலே அப்படிக்கூறப்பட்டிருக்கிறது என்று கவனித்தவர்கள் தானும் கிடையாது.

இவ்வடமொழிப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களைத் தவிர்த்து வடமொழியில் வேறே சூத்திரங்கள் இல்லை என்பது தெளிவாம். அப்படி இருந்திருந்தால், வடமொழியை இவ்வளவுதானென்று கரைகண்ட சிவாக்ரயோகிகளாவது, சிவஞான ஞானிவராவது கூறுது இருக்கமாட்டார்கள். ஆகையால், மேலே சொன்ன 12 சூத்திரங்கள் கிடையா வென்பதே சித்தாந்தம். அப்படி இருக்கிறது என்று சொன்னால் அது கற்பனையே. தற்காலம் நூதன உபநிஷத்துக்கள் ஏற்படுவதைப் போன்றதே.

ஆகவே, அச்சூத்திரத்திலேயே சிவஞானபோதத்தில் இப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறியிருந்தால் அச்சிவஞான போதம் தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் தவிர வேறேயில்லை என்பது வெளிப்படை. வடமொழிச்சூத்திரங்களை மொழிபெயர்ப்புச் சூத்திரங்கள் என்று சொல்லவில் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை.

யாரோ ஒரு ஆரியக்கவிராயர் தமிழ்ச் சிவஞானபோதத்தைப் பார்த்துத் தம்முடைய உபயோகத்துக்காக மொழிபெயர்த்து வைத்துக் கொண்டவை அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும். பிற்காலத்துப் பதிப்பாசிரியர்கள் வடமொழியில் முதனால் உண்டென்று சொல்லுவது அதிக கௌரவம் என்று எண்ணி வடமொழியில் ஆதாரம் தேடி, தேடினவர்களுக்கு, அச்சூத்திரங்கள் அகப்பட அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். அச்சூத்திரங்கள் ஆகமங்க ளினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை என்று கூறுவிட்டால் சைவர்கள் ஒப்பார்கள் என்கருகி, அருடாது, இவ்வளவு கமம் பாசவிமோ

சனப்படலத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை, அவைகளிலுடைய மொழிபெயர்ப்புத்தான் தமிழ்ச் சிவஞானபோதம் எனக்கதை எழுதுவராயினர்.

மற்றவர்களும் குறும்பைபாட்டுக் கூட்டமாதலால் மறுத்தற்கு அஞ்சி அதனையே பின்பற்றினர்.

அல்லது, ஆரியர் தென்னாட்டிற்கு வந்து தமிழர்களுடைய வழக்க ஒழுக்கங்களைக் கைப்பற்றி ஒழுகிவருங்காலத்தில் (அநாவது கிரந்தலிபி ஏற்படுத்திக்கொண்ட பிற்பாடு,) தற்காலம் ஆங்கிலேயர்களும் தமிழ் சித்தாந்தநூல் தேயவேண்டுமெனக்கருதிப் பூரீமான் J. M. நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள் சிவஞானபோதத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தது போல, தமிழன் ஒருவன் கிரந்தத்தில் மொழிபெயர்த்து ஆரியர்களுக்குப் புகட்டியிருந்தால் கூடாதோ? “ஏவம் வித்பா சிவஞானபோதே சைவர்த்த நிர்ணயம்” என்றும் கடைசி அடியில் இக்கருந்தும் தொனிக்கவில்லையா?

மேலும், பாருங்கள், மேற்சொன்ன மொழிபெயர்ப்பு வடமொழிச் சூத்திரங்கள் ஆகமத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டது என்று கூறவேண்டுமென்று பதிப்பாசிரியர், எந்த ஆகமத்தைச் சொல்லலாம் என்று யோசித்தபோது “இரௌரவாகமம் பாசவிமோசனப்படலம்” என்று வாய் கூசாது பதிப்பித்துவிட்டார். ஏனென்றால் உண்மையாயிருந்தால் அல்லவோ சிவபெருமான் உள்ளபடி கூட்டிவைப்பார்.

ஆகமங்களில் சிவப்புரோக்தம் உருத்ரப்புரோக்தம் எனப் பிரிவுகள் உண்டு. அதில் இரௌரவாகமம் உருத்ரப்புரோக்தம் என்னும் பிரிவில் சேர்ந்தது. சிவபெருமானால் அருளிச்செய்த சிவஞானபோதம் சிவப்புரோக்தத்தில் இருக்க நியாயம் சிறிலும் இன்று.

எப்படி பகவத்கீதையை இடையில் யாரோ மகாபாரதத்தில் துழைத்தார்கள் என்று சொல்லுகிறார்களோ, அப்படியே இப்பன்னிரண்டு வடமொழிச் சூத்திரங்களையும் இரௌரவாகமத்தில் உள்நுழைத்து விட்டிருக்கலாம். அதற்கு அதனுடைய கடைசி அடியே சூன்று பகரும். (Vide the words of Mr. Dutt:—Every later poet and editor has contributed his mite towards

enlarging, altering and distorting the ancient epics. Every new sect has been careful to incorporate its new fangled tenets in the national work ; and Krishna worship, which is of later origin, has been bodily transplanted in the ancient narrative of the Kuru--Panchala war) ஆசையால் பின்வந்த பண்டிதர்களும், பதிப்பாசிரியர்களும், மதாசாரியர்களும் தங்களுக்கு வேண்டியவாறு நூல்களைத் திருத்தியும், கூட்டியும், குறைத்தும் உண்மைகண்டறிவது கஷ்டமாகும்படி செய்துவிட்டார்கள்.

வடமொழி நூல்களில் பெரும்பான்மை தமிழினினும், தமிழின் பிரிவாகிய மராட்டியம் முதலிய பாழைகளினினும் ஆரியர்கள் இந்நாட்டிற்கு வந்தபிற்பாடு மொழிபெயர்த்த நூல்களே என்று வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் அவர்கள் கூறி இருக்கின்றார். அது வருமாறு:—

(தமிழ் மொழிவரலாறு பக்கம் 14, 15. 1903ம் வருஷத்திய பதிப்பு.)

“ வடமொழியாளர் தமிழர்களது ஒழுக்க வழக்கங்களை உணர்ந்து அவற்றிற்கேற்ப வடமொழியில் நூல்கள் வகுப்பான் புகுந்தனர். அவர்களெல்லாம் (தமிழர்கள்) ஆன்மநூற் பயிற்சிமிக்குடையராயும் கலைபுணர்ச்சி சான்றவராயும் இருந்தமைபற்றித் தமிழரது திவ்யஸ்தலங்களுக்குப் புராணங்கள் வகுத்தனர். தமிழரிடத்திருந்த பல ஆரிய விஷயங்களையும் மொழிபெயர்த்துத் தமிழர் அறிய முன்னரே அவற்றைத்தாம் அறிந்தனபோலவும் வடமொழியினின்றும் தமிழிற்கு அவை வந்தனபோலவும் காட்டினர்.

தமிழருட் சாமானிய ஜனங்கள் அவ்வாரியரது விருப்பத்திற்கேற்ப எவ்வாறினங்கியபோதிலும்புலவராயினர் அவர்களது திருத்தப்பாட்டிற்குப் பெரிது மிணங்கினரல்லர். ஒழுக்கச்சீர்ப்பாடு ஏற்பட்டபோதிலும், பாஷைத்திருத்தம் ஏற்படவில்லை. தமிழின் முப்பத்தேகாரெழுத்துக்களும் அவ்வாறேயின்றனவும் இருக்கின்றன. சிறிதும் வேறுபடவில்லை. தாங்கள் செல்லுமிடங்களுக்குத் தக்கபடி புதிய புதிய இலிபிகள் ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் இயல்புடைய ஆரியர் தமிழ் நாட்டிற்கு ஏற்பாடி தமிழ்லிபியை யொட்டிக்

கிரந்தம் என்னும் பெயரில் புதுவதேதார் இலிபிவகுத்தனர். தமிழ்
முறை வசிக்கிருமறு அவ்விலியிற் பலநூல்கள் வகுத்தனர்.”

ஆனால், ஆரியர்கள் நூல்களைத் தங்கள் பாஷையில் மொழி
பெயர்க்கும்போது இன்னபுத்தகத்தினின்றும் மொழிபெயர்த்தது
என்று சொல்லாமலே அதிக ஜாக்கிரதையாய்த் தாங்கள் சுயமாக
வே செய்ததுபோல எழுதிக்கொண்டு, அதற்குத்தக்கப்பேர்களை
யும் கதைகளையும் ஆரியாசாரப் பிரகாரம் மாற்றிக்கொண்டு எழு
திவிட்டார்கள். அதனாலேதான் இப்பொழுது கண்டுபிடிப்பது
பெருங்கட்டையிருக்கிறது.

உத்திரமேரூர் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் நான்கு சிவாலயங்க
ளும் ஒருகாலையமும், இரண்டு விண்டு வாலயங்களும் உள. சின்
னாண்முன்னர் நான் அவ்விடம் இருக்கும்போது, ஒருவர் விண்டு
வாலயங்களைப் பற்றிய புராணம் ஒன்று இருக்கிறது என்றும்,
அதில், ஸ்ரீராமராவர் இராவணனைக்கொன்ற பாவத்தால்
சீரமகத்தியால் பிடிக்கப்பட்டாரென்றும், அதற்காகச் சிவபெ
ருமான் விண்டுவை அத்தலத்தில் பூசுத்தாரென்றும் புராணத்
தில் இருப்பதாகச் சொன்னார். இது தென்னமரத்தில் தேன்
கொட்டப் பனைமரத்தில் நெறிகட்டினதுபோல் இருக்கிறது. இதை
யும் நான் தமிழர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். யாராவது
ஒரு ஆரியன் கூறிவிட்டால் அது சரிபோ இல்லையோ என்பதைக்
கவனியாது தலைகுனிந்து போவதால் நான் தமிழர்களுடைய நிலை
மை பரிதவிக்கவேண்டிய ஸ்திதியில் இருக்கிறது.

அதுபோல், வடமொழிச்சூத்திரத்திலேயே தமிழினின்றும்
மொழிபெயர்த்ததென்று பட்டாங்கமாகக் கூறியிருக்க, தமிழ்ச்
சூத்திரங்கள் வடமொழியினின்றும் மொழிபெயர்த்ததென்று யா
ரோ ஒரு ஆரியன் அபிமானத்தால் கூறியிருக்க அதைச்சற்றும்
கவனியாது, வியாசர்கட்டுக்கஞ்சி, குறும்பையாடுகள் மாதிரி ஆம்
ஆம் என அதைப் பின்பற்றினார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

அடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார்.

தமிழ்மொழியும், சிவநெறியும்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 8, பக்கம் 236:)

இக்கருத்தை,

திரு. நா. தேவாரம்.

சங்கநிதி பதுமசிதி யிரண்டுந்தந்து தரணியொடு

வானுளத் தருவமேனும்

மங்குவாரவர் செல்வ மதிப்போ மல்லோ மா தேவர்க்

கேகாந்த ரல்லராகின்

அங்கமெலாங் குறைந்தழகு தொழுநோயரா

யாவுரித்துத்தின் றுழலும் புலையேனும்

கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராயி னவர்

கண்டிர் நாம் வணங்குங் கடவுளாரே.

முண்டகோபநிஷத்.

“அபிவாயச் சண்டாள சிவ இதிவாசம்வதேத், தேக ஸஹ சம்வகேத், தேகஸஹ ஸம்வசேத்தேநஸஹபுஞ்ஜித”

(இதன்பொருள்) சண்டாளனுயினும் சிவனென்ற சொல் லைச் சொல்வானானால் அவனோடு பேசுக, அவனோடு இருப்பா யாக, அவனோடு உண்பாயாக.

என்றல் முதலியசுருதிகள் விளங்குகின்றன. இதுகாறங் கூறியவாற்றால் சைவ சமயம், தமிழ் நாட்டில் 12000. ஆண்டு கட்டு முன்னரே தோன்றியுள் தென்றும், அது எல்லவருக்கும் பொதுவாம் ஞானமதமென்றும் உலகு, உயிர், தெய்வம் என்று முப்பொருள்களுள். உயிர்கள், ஜாதி, மதவேற்றுமை யின்றி, அவர்கள் புரியும் நன்மை, தீமை உபாசனைகளுக்குரிய பலனை அடைவர். நாம் கடவுளைநம்பி நன்னெறியிலொழுகி அவனை வழி பட்டல்வேண்டும். தன்னுயிர்போலெவ்வுயிரினிடத்தும் அன்பு செலுத்தவேண்டும். விபூதி, ருத்திராக்ஷதாரணம், பஞ்சாக்ஷர ஜெபம், ஜீவகாருண்யம் சைவத்துக்கு முக்கிய சாதனங்களென் றும் நன்கு விளங்குகின்றது.

இன்று சிவபிரான் பிரபாவங்களை யான் சொல்லவும் நீங் கள் கேட்கவும் அருளிய திருவருளைப்பன்முறை வணங்குகின் றேன்.

நம: பார்வதிபதியே.

மறைத்திருவன் விருதை சிவஞானயோகிகள்.

அறவகைச்சமயம்.

(முன்சொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 8, பக்கம் 244:)

பௌத்தம் (Agnosticism)

பௌத்தமதத்தை ஸ்தாபித்தவர் கௌதமசாக்கிய முனிவர் இது புறப்புறச் சமயத்தின் பாற்பாடும். பௌத்தசமயத்தின் பிரிவுகளான மாத்தியமிகம், யோகாசாரம், செளத்திராந்திகம், வைபாடிகம் என்னும் நான்கு சமயங்களையும், ஆருகத சமயத்தையும் ஒருங்குகூட்டி “பௌத்தமதம்” என்று இங்கு செளகரியத்திற்காக வழங்குதல் இழுக்காகாது, “மூலகாரணத்தைக்கண்டு பிடிப்பது எவருக்கும் சாத்தியமாகாத விஷயம். வாழ்க்கை துன்பத்திற்கு ஏதுவாயுள்ளது” என்னும் கொள்கையே பௌத்தசமயத்தின் முக்கிய போதனையாகும்.

“பிறந்தோருறுவது பெருகியதுன்பம்

பிறவாருறுவது பெரும்பேரின்பம்

பற்றின்வருவது முன்னது பின்னது

அற்றோர் உறுவது அறிக”

என்னும் மணிமேகலை அடிகளானும் இவ்வுண்மை தெளியப்படும், பௌத்தருள், மாத்தியமிகர் என்னும் பிரிவினர் “உலகத்துப்பொருள் உள்பொருளாயின் அழியாது; இல்பொருளாயின் தோன்றாது; உள்ளவுமில்லவுமாமெனின் முரணும்; இரண்டுமல்லவெனின் உணர்ச்சி கூடா. ஆதலால் எல்லாப்பொருளும் வெறும் சூனியமே, மயக்கத்தால் உள்பொருள்போலத் தோன்றுகிறது” என்று கூறி உலகமும் மற்றைப் பொருள்களும் சூனியம் எனவாதிப்பார்கள். ஆதலால் சூனியவாதிகள் என்றும் இவர்கள் அழைக்கப்படுவார்கள். ஆன்மவிசாரணை செய்யத் தொடங்கி உடற்கருவிகள் பலவற்றையும் “இது ஆன்மா அன்று இது ஆன்மாவன்று” என்று சோதனைசெய்துகொண்டே போகுங்கால், கடைசியில் சூன்யம் தலைப்படுகிறதாதலால் எல்லாம் சூனியமே என்பது இவர் கொள்கையாகும். ஆனால், “இது

அன்று ” “ இது வன்று ” என்று சோதனைசெய்து கொண்டு போகும் வியாபாரத்தினைச் செய்யும் அறிவே ஆன்மாவாகும் என்று கூறிச் சைவ சித்தாந்தம் இவர்களை மறுக்கிறது.

இனி, யோகசாரார் என்பார் “ யாவையும் சூனியம் ” என்றும் சூனியவாதிகளை மறுத்து “ ஞானமாத்திரம் உள்ளது; அதுவே ஆன்மா ” என்று கூறுவார்கள். சௌத்திராந்திகள் இவர்களை மறுத்து “ ஞானம் மாத்திரம் உள்பொருள் என்றால் பொருந்தாது, புறப்பொருளும் உள்பொருளேயாகும், ‘நான் இது கண்டேன்’ ‘நான் இது அறிந்தேன்’ என்று சுட்டியறியப்படுதலே இதற்குச் சான்றாகும். ஆனால் புறப்பொருள்கள் உள் பொருளாயினும் அவை காட்சி பொருளல்ல, குடத்தைக் கண்டபிறகு குடவடிவாகிய ஞானம் என்றும் இருக்கிறது. ஆனால் குடம் அழிந்துவிடுகிறது. ஆதலால் புறத்துப் பொருள் காட்சியளவையால் உணரப்படமாட்டா; வழியளவையான் உணரப்படும் ” என வாதிப்பார்கள், “ புறப்பொருள் காட்சியளவையால் உணரப்படாமல் ஞானத்தால் அதுமித்தறியப்படும் என்று கூறுதல் பொருந்தாது. ஞானமே காட்சிப்பொருளாதலால், அதனைத்தவிர வேறுகாட்சிப்பொருள் இன்றாயின் உடனிகழும் உணர்வு ஏற்படாது. அது ஏற்படாமல் வழியளவையால் அறியமுடியாது. ஆதலால் புறப்பொருள் பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்தாலும் அறியப்படும் ” என்று கூறிவைபாடிகள் கள் சௌத்திராந்திகரை மறுப்பார்கள்.

இனி, ஆருகதமதத்தினர்; உலகாயதர், நான்குபிரிவினரான பௌத்தர் இவர்களைப்போல் சித்துப்பொருளான ஜீவன் என்பது ஒன்று இல்லை என்று கூறாமல் ‘ஜீவன் உண்டு’ என்று சொல்லும் கொள்கையினர். இவர்களாற் கொள்ளப்படும் பதார்த்தங்கள் (1) சீவன் (2) அசீவன் (3) ஆச்சிரவம் (4) சமு வரம் (5) நிர்ச்சரம் (6) பந்தம் (7) வீழி என ஏழு. இவற்றுள் சீவன் அநாதிசித்தன், முத்தன், பெத்தன் என்று முத்திரப்படும். அநாதிசித்தன், அருகக்கடவுளாவார். மோகம் முதலிய பந்தத்தினின்று நீங்கிய சீவன், முத்தன் எனப்படும். பந்தத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கும் சீவன், பெத்தன் எனப்படும். நிலம்

முதலிய நான்கு பூதங்களும், புல்மரம் முதலிய நிலையிற்பொருளும் பிறவும் அசீவன் எனப்படும், இவற்றிற்குக் காரணம் பரமான்னுக்கள். ஆச்சிரவமாவது பொறிவழிச்சேரலும் கன்மத்தொடர்ச்சியுமாம். சமுவரமாவது முத்திக்குக் காரணமாவது. ஜீவர்களை வதைசெய்யாதிருத்தல், இனியவை கூறல், நியமவுணவுமுதலியன சமுவரமாகும், நிரச்சரமாவது தவம்புரிதல், பந்தமாவது பிறப்பிறப்பிற்குக் காரணமான மோகம் முதலிய எண்குணங்கள். வீடாவது பந்தநீக்கம் பெற்று மேலே ஆகாயத்தை நோக்கி சீவன்செல்லல். இதுவேமுத்தி. இத்தகைய கொள்கைகள் ஆருதமதத்தினரின் கொள்கைகளாகும்.

இனி, பெளத்தமதம் 'கடவுள் ஒருவர் உண்டு' என்னும் கொள்கையுடைய தன்னுயினும், இக்காலத்தில் அது உலகத்தின் பலபாகங்களிலும் மிகுதியாய்ப் பரவியிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன வென்றுபார்ப்போம். பெளத்தமதத்தின் போதனைகள் மிகச் சிறந்தவைகளாம். அவற்றுள் முக்கியமானதும், அம்மதத்திற்கு உயர் நிலைபோல் விளங்குவதுமான போதனை ஜீவகாருண்ணிய ஒழுக்கமேயாம். பெளத்தமதம் இன்றைக்குச் சுமார் 2500 வருடங்களுக்கு முன்னரே இந்தியாவில் தோன்றியிருக்கக்கூடுமாயினும், அது மிகப் பிரபலமாய்ப்பரவ ஆரம்பித்தது கி. மு. 242—ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகுதான், —அதாவது ஆசோகமன்னன் காலத்திற்குள். இவன் பெளத்த சமயத்தை உலகமெங்கும் பரப்புவதற்காகப் பெரும் முயற்சிகள் செய்தான், ஆசோகமன்னன் தன் உற்றாரையும் உறவினரையும் வேறுபல பெளத்த உபநிவாசகர்களையும் விலோன், சைனா, திபெத் முதலிய அந்நிய நாடுகளுக்கும் இந்தியாவின் பலபாகங்களுக்கும் அனுப்பிப் பெளத்த சமயத்தைப் பரவச்செய்தான். கல்வெட்டுக்களில் பெளத்தமுனிவரின் உபதேசங்களைப் பதிப்பித்தான்.

இம்மன்னன் பிரஜைகளிடத்து அன்புடையவன். தயைதாட்சண்ணியம் நிரம்பவாய்ந்தவன். * “ஆசோகமன்னனுடைய பெருமை அவனுடைய தேசத்தின் விஸ்வீரணத்தைப்

* Vide Romesh chunder Dutt's Ancient India.

பொறுத்த தென்று சொல்வதைக் காட்டிலும், இராச்சியபீரிபா லனத்தில் அவன் காட்டிய தாராள நோக்கத்தையும், உண்மையை நிலைநாட்டுவதில் அவனுக்கிருந்த விருப்பத்தையும் பொறுத்ததென்று சொல்லலாம்; விக்கிரமாதித்தன், ஆக்பர் இவர்கள் கூட அவனைப்போல் உலகப்பிரசுத்தியான கீர்த்தியைப்பெற்றார்கள் இல்லை.”

இம்மன்னனுடைய கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் பெளத்தமத உபதேசங்களில் முக்கியமானவை சில பின்வருமாறு:—
யாகத்திற்காக எந்தவகையான மிருகங்களையும் கொல்லக்கூடாது (2) பெற்றோரிடத்து அன்பாயிருத்தல் வேண்டும் (3) உற்றார் உறவினரிடத்துத் தயாளமாயும் தாராளமாயும் இருத்தல்வேண்டும் (4) ஜீவப்பிராணிகளுக்கு எத்தகைய துன்பமும் இழைக்கலாகாது (5) இருதயசுத்தி. இன்னும் இவைபோன்ற பல உபதேசங்கள் அசோகன் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன. “ஆனால் கடவுளைப்பற்றியாவது, ஆன்மாவைப் பற்றியாவது, புத்தரைப்பற்றியாவது, புத்தமதத்தைப்பற்றியாவது ஒருவார்த்தைகூட அசோகனுடைய கல்வெட்டுகளில் இல்லை” என்று புரொபஸர் ரிஸ்டேவிட்ஸ் (Rhys Davids) ‘பௌத்த இந்தியா’ (Buddhist India) என்னும் அரியநூலில் வற்புறுத்திக்கூறுவதால் “கடவுள் விசாரணை” “ஆன்மவிசாரணை” அசோகமன்னன் மனத்தை அவ்வளவாய்க்கவரவில்லை என்பது புலனாகிறது. பெளத்தமத சம்பந்தமாய் விரிவாய் அறிவதற்கு ‘மணிமேகலை’ “சிந்தாமணி” முதலிய சங்கத்தமிழ்நூல்கள் கருவியாய் இருக்கின்றன. இன்னும் விரிப்பிற்பெருகும்.

(இன்னும் வரும்.)

நாகை. ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

தமிழ்மொழியும் சைவசமயமும்.

தமிழெனினும் சிவமெனினுமொக்கும்; தமிழ் இனிமையு
மாம், செந்தமிழ் ஈண்டுச் செம்மைநடு. செங்கதர், செஞ்ஞாயிறு
என்பவற்றுட்போல செந்தமிழ்நாடு, கொடுந்தமிழ் நாடுகளுக்கு
நடுவிலுள்ள தமிழ்நாடென்பது பொருள்.

“செந்தமிழ் நிலமாவது வைகையாற்றின் வடக்கும் மருத
யாற்றின் தெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருவூரின் மேற்குமாம்.”

கொடுந்தமிழ்நாடு, செந்தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்த தமிழ்
நாடென்று பொருள். கொடுமை - வளைவு; அதாவது சூழ்தல்,
செந்தமிழ் நிலம் நடுவிலும், அதனைச்சூழப் பன்னிரண்டு கொடுந்
தமிழ் நிலமும், அக்கொடுந்தமிழ் நிலத்தைச் சூழச் சிங்களம்
சோனாகுழலிய நாடுகளும் வைத்துக்கூறினதை யுணரிக் சூரியன்
கோளரசு என்பதுபோலத் தமிழ்மொழியா மென்பது பெறப்படு
கின்றது. மொழி - பாழை. கோளரசு - கிரகபதி. ஏனைய
கோள்களுக்கு நடுவிலிருத்தவின், அரசெனப்பட்டது, வலம்புரி
யும் சலஞ்சலமும் பாஞ்சசன்னியமும் நடுவிலிருத்தவின் தகம்மை
யாயின.

இங்ஙனமாயதகம்மை இயற்கை அமைதியாம். கல்லூரி முத
லியவற்றில் தகம்மையாயினார் நடுவில் வீற்றிருந்தே கண்காணஞ்
செய்வார்.

கண்காணம் - மேல்விசாரணை.

கோள்களுக்கு நடுவிலுள்ளது சூரியன்; நவந்தருபேதத்துள்
நடுவிலுள்ளது சதாசிவம்; சூரியன் நடுவிலுள்ளதும் சதாசிவமே.

உலகமூன்றில் நடுவிலுள்ளது இவ்வுலகம்; இவ்வுலகில் நடுவி
லுள்ளது குமரிநாடு; குமரிநாட்டி. நடுவிலுள்ளது குன்றநாடு;
குன்றநாட்டி. நடுவிலுள்ளது மணிமலை; இம்மலை சூரியன் மைய
வரியுமாம்.

வேதமூன்றுள் நடுவிலுள்ளது எசர்வேதம்; இவ்வேதமே
நண்பகலில் ஓதற்பாலது; நண்பகல் - உச்சிப்பொழுது, எசர்வே

தத்தினடுவினுள்ளது சதருத்திரீய மந்திரம்; இதனடுவினுள்ளது பஞ்சாட்சர மந்திரம்; இதனடுவினுள்ளது சிவம்.

இனிச் சூரியனுக்கும் குன்றநாட்டிற்கும் எசர்வேதத்திற்கும் இயைபுண்மையிற் சூரியனாலுண்டாகி மணிமலையில் வளர்ச்சி பெற்ற தமிழ்மொழிக்கும் சைவசமயத்துக்கும் பெரிதும் இயைபுண்மை கண் கூடாகின்றது.

“அசுலேசுரர் புத்திரனே குணதிசு

கருணேதய முத்தமிழோனே” — (திருப்புகழ் அச்சு)

“செந்தமிழாகாரனே சிவசிவசூரியனே” (சூரியதோத்திரம்)

என்பவற்றால் தமிழ் சூரியனாலுண்டாகிய தென்பது தெள்ளிதாகின்றது.

சமவாயம் என்பது சமயமாயிற்று. சமயவாயம் - ஒற்றுமை, இலங்கையைப் பூமியின் மத்தியாக வைத்துக் கணனவிதி எழுதத் தொடங்கிய நமது நாட்டுக்கோள சாஸ்திரிகள் “இலங்கை மத்தியிலும் யவகோடி கீழ்ப்புறத்திலும் உரோமகம் மேற்புறத்திலும் அடியில் சித்தபுரியும் இக்கோணத்தி லமைந்திருக்கின்றன” என்று வெளியிட்டனர். யவகோடி சாவகம்.

சித்தபுரி - அமரிக்கா.

முற்கூறிய குமரிநாடே இலங்கையாகும்.

அது கடல் கோட்பட்டது.

இதனால் குமரிநாடு பூமியின் மத்தியென்பது துணிபு.

“பேராற்றருகல் பிறங்குமணிமலையில்

சீராற்றுஞ்செங்கோற் றிறற்செங்கோ—நேராற்றும்

பேரவையிலேனாற் பெருமக்கள்சூழ்ந்தேத்தப்

பாராசுசெய்ததமிழ்ப் பைந்தேவி”

என்னும் தமிழ்விடுதூதினால் தமிழ் மணிமலையில் வளர்ச்சி பெற்றமை தெள்ளிதாகின்றது.

பாழை—பாழி பாழையாயிற்று; சித்தர்கள் பரிபாழை யென்பர், பாழி - முனிவர்வாசம்.

முனிவர் குழாத்தினின்று முண்டாயதென்பது பொருள் முனிவர் வாசமாவது. மணிமலையிலுள்ள குகை. பாழி - குகை, முனிவர் வாசம், தேவர்கோயில்,

“பித்தர்கோயிலைதப் பெரும்பாழியே” (ச-தே)

பாழி—பாழை; இகரம் ஐகாரமாயிற்று.

முசவி முதலையாயினதுபோல.

மற்றெல்லாப் பாழைகளிலும் தமிழின் வியாபகமும், மற்றெல்லாச் சமயங்களிலும் சைவசமயத்தின் வியாபகமும் உன்மையின் ஒரு பாழையையும் இகழற்கு; ஒரு சமயத்தையும் இகழற்கு, மற்றும் மொழி நூலென்னும் பாஷாசாஸ்திரத்தால் நன்கு விளக்கமாகும்.

ஸ்ரீமான் மறைத்திருவன் சுவாமி விருதை சிவஞானயோகிகள் எழுதிய தமிழ்மொழியும் சிவநெறியும் என்னும் உரைச்செய்யுள் சாலவும் மதிக்கற்பாலது; யாவரும் கற்க.

இங்ஙனம்

மாகறல் - கார்த்திகேய முதலியார்,

கண்டி, சைதாப்பேட்டை.

விருப்பு - வெறுப்பு.

விருப்பு என்பது ஒன்றை வேண்டிப் பந்தப்பட்டுப் பூரண இலட்சியத்தை யதிகசயமாகப் பார்த்து நின்றல், இவ்விருப்பால் தானுங்கெட்டு இதாவஸ்துவுங் கெட்டுச் சாதனமுந் தடைபட்டு விடும். எவ்வகையிலும் விருப்பென்பது கூடாது.

வெறுப்பென்பது வேண்டாமை. இராகம் இதாவஸ்துவைப் பற்றுகிருத்தல். இராகந்தோன்றில் ஜீவோபகாரத்தைத் தடை செய்யும். ஆகலின் வெறுப்புக்கூடாது மேற்குறித்த இரண்டுமற்றுச் சத்துவமாய் நின்றல்வேண்டும்.

அ ன் ப்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 8, பக்கம் 247:)

6. நஞ்சைவசன்மார்க்கத்தின் படியோ, பரம்பொருள், மற் றெல்லாப்பொருள்களைப் பார்க்கிலும், நம்பால் விசேஷதொடர் புடைய பொருள். இஃதொன்றே, நம்மில் ஒவ்வொருவர்பா லும், எந்நாளும் பிரிப்பின்றி யிரண்டறக்கலந்து கிடக்கும் பொ ருள். இக்கலப்பினையுண்மையிலறியாதாரே, ஜீவர்களாகிய நா மும் பரம்பொருளும், ஒன்றேயெனக்கூறிமயங்குவர். இவ்வி ருதிறத்துப் பொருள்களும், ஒன்றேல், இவற்றுள் தொடர் பென்பதே யின்றமுென்பதையறியார். இவரேயன்றி வேறு சிலர், நாமும் பரம்பொருளும் வேறென்ப துண்மையாயினும், இவைகள் ஒன்றோடொன்று கலத்தலில்லையென்பர். இவர் கொ ள்கைப்பின்படியும், பரம்பொருட்கும், நமக்கும் யாதுந்தொடர் பின்றாய் முடியும். அன்றி ஏதேனும் தொடர்பிருப்பினும் ஏக தேசமாய் முடியும், எனவே பரம்பொருட்கும் நமக்கும் என் றும் பிரிதலில்லாத அதிவிசேஷ அத்வைத தொடர்புள்ளதாகக் கூறும் மார்க்கம், நஞ்சைவ சன்மார்க்க மொன்றேயாம். இத் தகைய தொடர்பினாலேயே பரம்பொருள் நமக்கு ஓர் பெரிய உபகாரத்தினைச் செய்துவரும். இவ்வுபகாரம் சூரியனொளி யின் கலப்பினால், கண்ணுக்குப் போதரும் உபகாரம்போலொ த்ததொன்றாம். நங்கண்களில், இவ்வொளி கலத்தனின்றேல், அவைகள் சூரியனைக்காணலுங் கூடாதாகும், பிறபொருளைக் காணலுங் கூடாதாகும். அதுபோலப் பரம்பொருள், நம்மறி வினாடுகலக்க வில்லையேல், நம்மறிவு, அப்பரம் பொருளினையு மறியாது, வேறொன்றையு மறியாது. எனவே அப்பரம்பொ ருளின்பால், எத்துணையின்ப மிருப்பினும், நமக்குப்பயனின்றாய் முடியும். அவ்வின்பத்தை நமக்குத் தருதற்கென்றே யப்பரம் பொருள் நம்மோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்துகிற்கும்.

“தேனாயின்னமுதமுமாய்த்தித்திக்குஞ் சிவபெருமான
தானேவந்தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள் செய்தான்”

என்றும்

“உருத்தொரியாக் கோலத்தேபுள் புகுந்தென்னுளமன்னிக்

- கருத்திருத்தியுன்புக்கு கருணையினுலாண்டு கொண்ட
திருத்துருத்திமேயானேத்தித்திக்குஞ்சி சிவபதத்தை
அருத்தியினையடியேனணி கொடில்லை கண்டேனே.”

என்றும், நமது மணிவாசகசுவாமிகள் அருளிப்பாடியுள்ளார்
கள். இவ்விதமாய் நம்மோடு பிரிவறக்கலந்து நின்று, தன்மாட்
டுள்ள பேராணந்தவின்பத்தினை நமக்குத் தருதலினாலேயே யிப்ப
ரம் பொருள் நமக்கு எவ்வாறானும் உரிமையாகும். இப்பரம்
பொருள் மற்றெல்லாப் பொருள்களினு மிகுந்த இன்பத்தினைபுடைய
தும், நம்மாட்டு மிகுந்த தொடர்பினைபுடையது மாதலால்; அவை
யெல்லாவற்றினும் இஃதொன்றே நம்விசேஷ அன்புக்கு எவ்வாற்
றானும் உரியதாகும். இக்கருத்தினையே நம்மணிவாசகப் பொருமா
னும் “ஈறில்லாப்பதங்கள் யாவையுங்கடந்தவின்பமே யென்னுடை
யன்பே” என்றருளியதும். இது நிற்க, ஏனைப்பொருள்களும்
நம்மன்பிற்கு எத்துணையேனும் உரியனவாவெனபதை ஆராய்வாம்.

7. யாரேனும், ஒருவர்பால் உண்மை யன்புடையான் அவர்
பால் மட்டுமன்று, அவரது தொடர்புடையார் பாலெல்லாம்,
அன்புடையனாகின்றான். தம்மனைவிபால் மிகுந்த அன்புடையான்,
அவர் உறவினர்பாலெல்லாம் அன்புடையனாகின்றான். அது
போல், உண்மையிற் சிவபரம்பொருளின்பா லன்புடையான்
அப்பரம்பொருளின் தொடர்புடைய எல்லாப் பொருள்களின்
பாலும் அன்புடையனாவான். அப்பரம்பொருளின் தொடர்போ,
மனித உயிர்கள்பால் மட்டுமல்ல, மற்ற உயிர்கள் பாலும், உயிரில்
பொருள்கள் பாலும் எந்நாளுமுள். பிறபொருள்களின் பால்
அத்தொடர் பிருத்தலினாலேயே, அப்பொருள்கள், நம்மறிவி
ற்கு விஷயமாகின்றது. சூரியனொளி நம் கண்களிற் கலந்திருந்
தாலும் பொருள்களின்கண் கலக்கவில்லையேல், அப்பொருள்
கள் நமக்கு விஷயமாதவில்லை. அதுபோலப் பரம்பொருள்
நம்மறிவின்கண் கலந்திருந்தாலும், ஏனைப் பொருள்களின் கண்

ஊங் கலக்கவில்லையேல், அப்பொருள்களி லொன்றும் நமக்கு ஒரு சிறிதும் விஷயமாகாது. எனவே நம்மறிவிற்கு விஷயமாகும் எவ்வகையுபிரிகள் பாலும், நம்பரம்பொருள் நம்பாற்போல அத்துவிதத் தொடர்பினைபுடையது என்பது விளங்கும். இத்தகைய தொடர்புடைய எல்லாப்பொருள்களின் கண்ணும் நம்முன்பு நிகழ்வதாகும். என்பவே பரம்பொருளன்றியேனைப்பொருள்களின் பால், நம்முன்பு நிகழ்தற்குக்காரணம் இரண்டு விதமாய்முடியும். அவையாவன, அப்பொருள்கட்கும் நமக்கும் நேரிலுள்ள தொடர்பும், அவற்றிலுள்ள இன்பமும் ஒருவிதகாரணங்களாம். அன்றி நம்மோடு விசேஷதொடர்புடைய சிவபரம்பொருட்கும் அப்பொருட்குமுள்ள தொடர்பும், அச்சிவபரம் பொருளிலுள்ள இன்பமும் மற்றொருவிதகாரணங்களாம். இவ்விருதித்தனவாய அன்பில் எது மிகச்சிறந்த தென்பதை யடுத்து ஆராய்வாம்.

8. பரம்பொருளன்றி யேனைப் பொருள்கள்பாலுள்ள இன்பம் மிகக்குருகியதே பென முன்னரே கூறினாம். அன்றியும் நமக்கும் அப்பொருள்கட்குமுள்ள தொடர்பும் மிக ஏகதேசமே. அத்தொடர்பும் எல்லா உயிர்கள்பாலுமில்லை. சிற்சில உயிர்கள் பாலேயுள்ளது. நிலைபெறுடையதுமல்ல சிறிதுகாலத்தில் மாறுந் தகைமைத்து என்பவே யித்தகைய தொடர்பு காரணமாய் வருமென்பும் எல்லா உயிர்கள்பாலுஞ் செல்லாது எல்லாக் காலங்களிலும் நிகழாது மிகக்குருகியதுமாகும். இவ்வன்பிற்கும் சிவபரம் பொருட்கும் யாதொருசம்பந்தமுமில்லை. அப்பரம்பொருளை யுண்மையிலறியாதார் மாட்டு நிகழும் அன்பு இதுவே. இத்தகைய அன்பினைபுண்மையாகக் கொள்பவரே,

“அன்புஞ் சிவமுமிரண்டென்பாறினில்”

ஆவர். இது நிற்கச், சிவபரம்பொருளின் தொடர்புகாரணமாயுண்டாமன்போ யிதுபோலன்று. அத்தொடர்பு எல்லாத்தொடர்புகளிலும் அதிவிசேஷ தொடர்பு. அது எல்லாப் பொருள்களிலுமுள்ள தொடர்பு. இவ்விததொடர்பாலுண்டா மன்பும், அத்தன்மைத்தேயாம். இவ்வன்பிற்குஞ் சிவத்திற்கும் வியாபகம் சமமாம். இவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று விரவிப்பேதாத நிற்கும். இதனை

எல்லாருமுணரார். சிவபரம் பொருளையுண்மையிலுணர்வாரே யிதனையுணர்வார். இவரே அன்பே சிவமாவதென அறிவர்,

“அன்பேசிவமாவதாருமறிகிலர்

அன்பேசிவமாவதாருமறிந்தபின்”

• என்றது இத்தகைய அன்பினையே. அன்றியும், இவ்வன்பே எல்லாவுயிர்கள் பாலும், ஒரே தன்மைத்தாய் நிகழுமன்பு. இதுவே பிறவுயிர்கள் யாவையும் தன்னுயிர்போற் கருதுமன்பு. பரமஜீவகாருண்ணியமென்பது மிதுவே. இதுவன்றி யேனைச்சமயிகளாலும், ஏனைப்பெவராலும் கூறப்படும் ஜீவகாருண்ணியம், போலி ஜீவகாருண்ணியமாகும். எனவே நம்சைவ சன்மார்க்கத்திற்கூறப்படும் ஜீவகாருண்ணியமே உண்மை ஜீவகாருண்ணியமென்பது பெற்றது. இச்சன்மார்க்கம் வளந்தோங்க நிலவும் இத்தென்னிந்தியாவில் மட்டும் புலாலுண்ணல், மிகக்குறைதற்குக் காரணமுமிம்மார்க்கமே. இதன்படி பொருள்கள் உள்பொருள்களே யாதலாலும், அவையாவும் நம் உண்மையன்பிற்குரியனவே யாதலாலும், நம்பரம் பொருள் எவ்வுயிர்களையேனும் வதைக்கலாமென யாதோர் கீதையுமெக்காலத்திலுங் கூறினாரில்லை.

9. இது நிற்கச் சிவபரம்பொருளொன்றே, நம்மன்பிற்கு மிக உரிமையாம் பொருளென்று கூறினோம். ஆனால், அப்பொருளின்பால், எக்காலத்திலும் நம்மன்பு செல்லாதிருக்கக்காரணந்தானென்னை, கூறுதும். யாதானுமோர் பொருளின்பால், இன்பமிருப்பினும், அப்பொருட்கும் நமக்குத் தொடர்பிருப்பினும் அப்பொருளினையுந் தொடர்பினையும், நாம் உணர்ந்தாலன்றி, நம்மன்பு அப்பொருளின்பா லுண்டாதலில்லை. சர்க்கரையில் இனிப்பிருந்தாலும், அது நம் நாவிற்குச் சேர்ந்திருந்தாலும், நம் நாதியிற் கோய் முதலியவற்றாற் றடைப்பட்டு, அச்சர்க்கரையின் பால் நிகழாது அதனோல, ஓர் பொருளின்பால், நம்மன்பு நிகழ்தற்குக் காரணம், அப்பொருளையும் அதன் றொடர்பினையு முணர்ந்தாலாகும். அவ்வன்பின் பெருக்கிற்குக் காரணம் அவ்வுணர்விலமுந்தி நின்றலாகும். சிவபரம்பொருளின்பால் நிகழவேண்டும் அன்பிற்குள் காரணம் இதுவே. அஃதாவது சிவபரம்பொருளினையும், அதன் தொடர்பினையுமுணர்ந்து அதன் கண்ணமுந்தி நின்றலாகும். இத்

தகைய உணர்விலழுந்தி நின்றலே சரியையாதி வழிபாடுகளாம். இவ்வழி பாடுகளாலேயே, சிவ பரம்பொருளின்பால், நம்மன்பு பெருகவேண்டிவதாகும். இவ்வழிபாட்டினையே, நம்மணிவாசக மூர்த்தியும்,

“ஆமாறுன்றிருவடிக்கே யகங்குழையேனன்புருகேன்
பூமாலேபுனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன்புத்தேளிர்
கோமானின்றிருக்கோவிறாகேன் மெழுகேன்கூத்தாடேன்
சாமாதேவிரைகின்றேன் சதுராலேசார்வானே.”

என்று கூறியதும், இனியிவ்வழிபாட்டினை யியற்றும்வித மென்னையென யாராய்வாம்.

10. சிவபரம்பொருளோ, அதிவியாபகமும், அதிசூக்குமமு மான பொருள். இதனினும் வியாபகப்பொருளுமில்லை. இதனி னும் சூக்குமப் பொருளுமில்லை. இத்தகைய பொருளை, யிதனை நோக்க மிகத்தூலமும், மிக ஏகதேசமுமான நம்மறிவாலுணர்தல், ஒருவாற்றாறு மேலாதாம். இவ்வேவலாமையை யுணர்ந்தே, நம்சிவ பரம்பொருள், தன்னை நமக்குணர்த்தவேண்டி, தமது அருட்குண திசயங்கள் நம்சுட்டறிவிற்கிலக்காம் பொருள்களில் விளங்கும்வண் ணம், அருட்கோலங்கொண்டு நிற்கும். இவ்வருட்கோலங் கொள் ளவில்லையேல், எம்மால் அப்பரம்பொருளை யுணர்தல் ஒரு சிறி தும் முடியாது. இவ்வருட்கோலங்களை யப்பொருளின் தடத்த வடிவங்களாம். இவ்வடிவங்கள், நம் சுட்டறிவிற்படும் பொருள் களி னியற்கையமைப்பிலுங் காணப்படும். அத்தகைய பொருள் களின் சேர்க்கை யமைப்பிலுங் காணப்படும். இயற்கையடைப் பிற் காணும் வடிவங்களை குருசங்கம வடிவங்களாம். சேர்க்கை யமைப்பிற் காணும் வடிவங்கள் இனிங்க வடிவங்களாம். இம்மு வகை வடிவங்களிலும், பரம்பொருளின் குணதிசயங்களை யுணர் ந்து, அவற்றின்பா லழுந்திநின்றலே, அப்பொருளின்பால் நம்மன் பினை வளர்த்தற் குபாயமாம். இதுவே பத்திரெறி யெனப்படும். இந்நெறியிற் சென்றாரே, முத்திரெறியினை யடைவார். இக்கருத் தினைபே நம்பரமாசாரிய சுவாமிகள்,

“முத்திரெறியறியாத மூர்க்கரோடு முபல்வேளைப்
பத்திரெறி யறிவித்து”

என்று கூறியுள்ளார்கள். இனியின்னெறி நின்றூர்திறத்தினையும், ஒருசிறிது ஆராய்வாம்.

11. மேற்கூறிய மூவகைவடிவங்களிலும், பரம்பொருளினைக் கண்டிவழிபடுவார்க்கு, அப்பொருளின் பாலன்பு, மென்மேலும் பெருகிவருவதாகும். இவ்வழிபாட்டில் முற்றிய இவர் பால் அன்பின் பெருக்கோடு பேரின்பப் பெருக்குமுண்டாம். “என் அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே” என்றதும் இப்பேரின்பத்தினையே, இவர் உடல் உயிர்முற்றம் இவ்வின்மயமாயே நின்று உருகுவதற்கும்.

“அன்பினுலென்றன் னுவிபோடாக்கை

பாணந்தமாபக் கசிந்துருக”

என்ற திருவாசகம், இவர்மாட்டு மிகவுண்மைபாய் முடியும். இவர் பரம்பொருளன்றி வேறெவ்வகைப் பொருளினும் எவ்வகையின்பத்தினையுங் காணார். இவர் கருவிகாணுதிகள் யாவும், இப்பேரின்ப சுகத்தினையே காணும். இவரே,

“காணுங் கரணங்களெல்லாம் பேரின்பமெனப் பேணுமடியார்” இவரது குணங்கள் யாவும் சிவபரம்பொருளது அருட்குணங்களாய் மாறப்பெறும். இவரது அன்பின்றிறமே யருட்டிறமாக மாறும். இவரே யாவராலும் சிவபரம்பொருளென வழிபடுதற்குரியார். இவர்பாலே அன்புஞ்சிவமு மொருங்குகூடி யாதொரு பேதமுமின்றி விளங்கும். இவரது வடிவமே அன்பின் வடிவம். இதுவே, சிவத்தின் வடிவம். இவரே யன்பே சிவமா யமர்ந்திருப்பவர்.

“அன்புஞ்சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலர்

அன்பே சிவமாவ தாருமறிகிலர்

அன்பே சிவமாவ தாருமறிந்தபின்

அன்பே சிவமா யமர்ந்திருப்பாரே.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

V. P. காந்திமதி நாதப்பிள்ளை,

வக்கில், அம்பாசமுத்திரம்.

கடவுளினருள் விசிட்டம்.

கடவுளினருள் விசிட்டம்:—அஃதாவது கடவுளுடைய அருளின் விசேடத்தைப்பற்றிக் கூறுதல். கடவுள் ஒருவர் இருக்கின்றார். அவருடைய அருள் இருக்கின்றது என்பன முதலிய தெளிவுடை வசனங்களாக் கம் யாவரிடத்தும் பதிந்து நன்னிலையை அன்னோர் அடையவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பினாலே இவ்விடயம் எழுதி வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

ஆரிருந்தென் னார்போயென் னொழுதா நின்னருளின்

சீரிருந்தா லுய்வேன் சுவமே பராபரமே.

கடவுள் எப்பொழுதும் உள்ளவர். அவர் எங்கும் நிறைந்தவர். அவர் எல்லாபுறமும், ஜீவான்ம குணங்களுள்ளே ஒன்றையாவது அவரிடத்திலே காணமுடியாது. எனவே அக்கடவுள் அநாதியே பாசங்களினின்றும் நீங்கித் தத்துவாதீதராய் விளங்குவார் என்பது வெளிப்படையாகும்.

இங்ஙனமே கடவுளுடைய இலட்சணங்கள் பலவுள. இத்தகைய இலட்சணங்களோடு கூடிய அப்பரஞ் சோதிஸ்வரூபராகிய பகவான், ஆன்மாக்களின்மீது வைத்த கைம்பாற்றற் கிருபையினாலேதான் தமது அருட்சத்தியை அதிட்டித்து நின்று ஆன்மாக்களுக்குத் தத்கர்ண புவந போகங்களைக் கொடுத்தது புசிப்பித்து அவ்வவ் வான்மாக்களின் பக்குவம் நோக்கி அவைகளை ஆனந்தமயமாக்கி யருளுவார். இப்படி கடவுள் செய்யாதிருந்தால் ஆன்மாக்கள் ஒருநாலத்தும் நற்கதியடையமாட்டா. அப்பெருமான் செய்வனயாவும் அருளின் மிகுதியேயாகும். அவைகள் யாவும் தமபயன் குறியாத, ஆன்மாக்களாகிய பிரர் பயன் குறித்தனவே யாய். அஃது,

உருவருள் குணங்களோடு முணர்வருருவிற் றேன்றுங்

கருமமு மருவரன்ற கரசரணத்திசங்க

தருமருளுடாங்க மெல்லாந் தானருடனக் கொன்றின்றி

யருருரு வுயிருக் கென்றேயாகுகுவன் சந்தனன்றே.

என்ற உத்தார்த்தசாஸ்திரத் திருவிருத்தத்தானே நன்குடோதரும் இவ் வாறே ஆன்மாக்களுக்கு அருள் பாலிக்கும்படி கடவுளாற் கொள்ளப்பட்ட மூர்த்தங்களும் பல, அவைகளுள்ளே விநாடக் சுப்பிரமணிய வைரவ வீர பத்திர மூர்த்தங்களை விசிட்டம்பெற்றன. இவைகளைக் கொண்டு தவ்ந்த நிக்கரக சிட்டபரிபாலனஞ் செய்த பரஞ்சோதியாகிய சுவமே பிரமாவண்ணு ருத்திரன் இந்திரன் முதலிய யாவர்க்கும் மேலானவராவர். தற் காலத்திலே கடவுளென்று சிலராத் கொண்டாடப்படுவார் இறப்பு பிறப்பு முதலிய குணங்களுடையார். ஆதலின், அவர்கள் கடவுளென்று அழைக்கப்படுந் தகுதியுடையரல்லர். முழுமுதற் கடவுளாகவுள்ளவர் சிவபெருமானேயாம். அப்பெருமான் கொண்டருளிய மூர்த்தங்கட்குச் செய்யும் வழிபாடும் அவரையே சென்றடையும்.

இதுகாறுங் கூறப்பட்டவற்றினே சிவபிரானே முதற்கடவுள் என்பதும்; அவரிடத்திலே யன்றித் தற்காலத்திலே கொள்ளப்படும் நவீன கடவுளரிடத்திலே கடவுளிலட்சணமில்லை என்பதும் உணர்க. அன்றியும், கலியுகவரத காரணய ஸ்வரூபராகிய சுப்பிரமணியப் பெருமானே யாம் பேரன்புகொண்டு வழிபாடு செய்யுமிடத்து எமது வீணைகளை டொழித்து வீம்பேற்றுவா ரென்பதையுந் தெற்றெனத்தெளிந்து; சிவதீட்சை பெற்றுச் சிவசுன்ன தாரணராய் வாழ்ந்து; நற்கதியடைய யாவரும் முனைநிற்பேயாக.

வ. மு. இரத்தினேசுவர ஐயர்.

சமாச்சாரங்கள்.

மொழிநூல்:—சுமார் இருபது வருஷங்களாகத் தமிழ் ஆரிய முதலிய பாஷா வ்சாரணை செய்ததனா லேற்பட்ட விஷயங்களைப் பாயிரவியல், இலக்கணவியல், முத்னிலையியல் என மூன்று இயல்களாகப் பாசுபடுத்து மொழிநூல் (PHILOLOGY) எனனும் பெயர்கூட்டி வசனநடையால் ஓர் நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளது. அந் நூலால் தமிழே உலகத்து முதல் முதல் உண்டான இயற்கை மொழியென்பதும், பாஸி தெலுங்கு முதலியனவெல்லாம் அத் தமிழினினுண்டான வழிமொழிக ளென்பதும், ஆரியத்துக்கு நெடிதுகாலம் முற்பட்டதென்பதும் பிறவும், நன்கு விளக்கமாகும். தமிழ் ஆரியமென்னும் இரண்டு பாஷைகளும் ஓர் இயற்கைத் தாதுவிலிருந்து உண்டாகின்றன. பாயிரவியலில் தமிழ்க்கு வேண்டிய பலபல சரித்திரங்களும் மேற்கோள்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. இலக்கணவியலில் எழுத்தோசை பொருளோசைகளின் தோற்றமும், எழுத்துகள் உண்டான வகையும், சந்திகள் உண்டான வகையும், மொழி முதல்வரும் எழுத்து வாரா எழுத்துகளுக்குக் காரணங்களும் எழுத்துகளின் திரிபும் சொற்களின் திரிபும், பிறவும் கூறப்பட்டுள்ளன. முத்னிலையியலில் பொருளோசையினின்று சொற்களெல்லாம் பிரிகின்றவகையும், அவற்றக்குப் பொருள் கொள்ளும் வகையும், கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வியலால்தான் எல்லாச் சொற்களும் காரணச் சொற்களென்பது விளங்கி நிற்கும். இப்போழ்து இம்மொழிநூல் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. சுமார் (350) பக்கம் கொண்டது. கல்விமார்களுக்கு ஆவசியகமானது. விலை ரூபாய் 2. சரியான விலாசத்தோடு கையொப்பஞ்செய்து அனுப்புகிறவர்களுக்குக் கோலிகக் கட்டுசெய்து விலை 1—8—0 வீதம் வி. பி. யில் அனுப்பப்படும். தபாற்கூலி முதலியன வேறு. மாகதல், கார்த்திகேய முதலியார், கண்டி, சைதாப்பேட்டை, சென்னை.

* * *

மாத்தளை விவேகானந்த சபை:—ஸ்ரீமார். கா. இராசநாயக முதலியாரவர்கள் அக்கிராசனத்தின்கீழ் மாத்தளை விவேகானந்த சபையின் முதலாம் வருடோற்சவம் மிக்க விமரிசையாக நடைபெற்றது. அப்போது தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரமஸ்ரீ. வ.மு. இரத்தினேசுவரைய ரவர்களால் சைவர் களுக்கு இன்றியமையாத சில சற்கருமங்களைப்பற்றி ஒருபந்நியாசம் செய்யப்பட்டது. பின் சபையாருட் சிலர் குறிப்புரை கூறினர். தமிழ்வேத பாராயணத்தோடி சபை சமர்ப்தியாயிற்று. சபையார் பன்னீர், சந்தனம், தாம்பூல மாதியவற்றாலே உபசரிக்கப்பட்டுச் சென்றனர்.

“சிவனருளாகிய சிவன் திருநாமம்”
 “சிவசிவவாகும் திருவருளாமே”
 “சிவசிவவென்னச் சிவகதிதாமே”
 “சிவாயநமவெனச் சித்தமொருக்கி
 அவாயமறவே அடிமையதாக்கி
 சிவாயசிவசிவ வென்றென்றேசிந்தை
 அவாயங்கெடநிற்க வானந்தமாமே.”
 “ஒங்காரத்துள்ளே யுதித்தவைம்பூதங்கள்
 ஒங்காரத்துள்ளே உதித்தசராசரம்
 ஒங்காராதீத்துயிர் மூன்றுமுற்றன
 ஒங்காரம்சிவ பரசிவரூபமே”
 அம்பலமாவது அகிலசராசரம்
 அம்பலமாவது ஆதிப்பிரானடி
 அம்பலமாவது அப்புத்தீமண்டலம்
 அம்பலமாவது அஞ்செழுத்தாமே.

உண்மை விளக்கம்.

சிவனருளாவிதிரோத மலமைந்து
 மவனெழுத்தஞ்சினடைவாம்—இவனின் னு
 நம்முதலாயோ திலருணாது நாடுமருள்
 சிம்முதலாயோது நீசென்று.

ஒன்று நீயல்லே, யன்றி யொன்றில்லை.

இச்சொற்றொடர்கள் இறைவனது அத்துவித இலக்கணத்
 தை விளக்குகின்றது. அவன் உலகு உயிருடன் வேறாயும்,
 ஒன்றாயும், உடனாயுமிருக்கின்றான். உலகானது நமது உடல்
 அந்தக்கரணங்கள் புறக்கரணங்கள், நாம் வாழும் புவனங்கள்,
 நாம் அனுபவிக்கும் போகங்கள் எனவிரியும். இவையனைத்தும்
 நிலைப்பன போலத்தோன்றினும், க்ஷணத்துக்குச் க்ஷணமாறி
 மாறி யழிகின்றன. உயிருக்குமே புறம்பாக நின்று, சுட்டுப்
 பொருள்களாகி, உயிரில்லாத சடப்பொருளாகின்றன. சாதாரண
 மாக நம் உயிர், அல்லது அறிவை நோக்குழி, இவை எவ்வள
 வோ வித்தியாசமுள்ள பொருளாகின்றன. இவைகளின் முக்

கீய் குணமானது இடம்கொண்டதாகின்றது. இதற்கு அகலம் குறுக்கம் கனமுதலியன சொல்லலாம். அறிவோவென்றால் அவ் விதமாக அளக்கப்படாதது. இடத்திலும் அடங்காதது. மேல், உலகானது நம்முடைய நற்குணம் தீயகுணம், நல்வினை தீவினை, இன்பம் துன்பம், புண்ணியம் பாவம் இவைகளுக்கு ஆதாரமாகி உயிரைச் சிக்குவிக்கின்றது. மேலும், இச்சடப்பொருள் அசைவித்தாலன்றி யசையாதனவாயுள்ளது. உடலில், உயிரில்லாத வழியும், அறிவு வேறுவிதமாய் நிலைத்திருக்கும்போதும், கண்ணிருந்தும் கண்காணாது. காதிருந்தும் அதுகேளாது, மணமிருந்தும் மற்றொன்றில் பற்றாது மற்ற கரணங்களும் அவ்வாறே, இன்னும் விசாரிக்கில், இவையெல்லாம் உலகியற்பொருள்களில் அதிசூக்குமமாய் நிற்கும் பொருளையும் கடந்த ஒரு சக்தியினால் சுழல்வதாகவும் தெனிகிறது. இம் மண்ணுலகமும், சந்திரனும், அதனைச்சார்ந்த கிரகங்களும், சூரியனைப்பற்றிச் சுழல்கின்றன. இச்சூரியனைப்போல எண்ணிந்த சூரியர்கள் உள. இவைகளெல்லாம், இவற்றின் அநீதப்பட்ட ஓர் சக்தியாற் சுழல்கின்றன. ஆகவே இம்மாயையும், ஒன்றின் மிடைந்ததாகவும், தனக்கென ஓர் சுதந்தரமற்றதாகவும்; உயிரையன்றி பிறக்காததாகவும், நிலைக்காததாகவும் உள்ளது. இதனால் நாமறிந்தது உலகம் (பிரகிருதி, மாயை, மோகினி முதலியன பரியாய நாமங்கள்.) அடிக்கடிமாறும், சலனப்பொருள் மாறி மாறி அழியும் பொருள், அறிவற்றசடப் பொருள் (அசேதனப்பொருள்,) சுட்டுப்பொருள், எல்லாதீயவற்றிற்கும் ஆதாரமாய், உயிரைமயங்கச்செய்வது, அசைவித்தாலன்றி அசையாது, ஒன்றின்மிடைந்ததாய், சுதந்திரமற்றதாய், தனித்து நிலாதபொருள். இப்பொருள்களின் மூலகாரணங்களை விசாரித்துழி, சுத்தமாயைஅல்லது குடிலை அல்லது குண்ட்வினி என்னும் மூலகாரணத்தினின்றும் நாதம் முதல் பிருதிவியீறாக முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகவிரியும். பிருதிவி முதல் ஏரூநின்ற 24 தத்துவங்கள் அசுத்தமாயை அல்லது பிரகிருதி, அல்லது மூலப்பிரகிருதியில் அடங்கல். அதற்கு மேலிராநின்ற கலை கால முதலிய 5 தத்துவங்கள் சுத்தா சுத்

தமாயையில் அடங்கும். அதற்குமேல் நின்ற சுத்தவித்தை முதலிய ஏழு தத்துவங்கள் சுத்தமாயையில் ஒடுங்கும். பிரகிருதி தத்வங்களே நமக்கு சாதாரணமாகப் புலப்படுகின்றன. யோகப்பயிற்சியில் மேல்நின்ற தத்துவங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளிப்படும். மேல் ஏற ஏற அத்தத்துவங்கள் அதிதுட்பமாயும் அதன் சக்திகள் அளவற்றதாயும் காணப்படுமாதலால், அவற்றையே உயிரென்றும், கடவுளென்றும் மயக்கமுண்டாவதற்கு ஏதுவாகும். மின்சாரசக்தி தற்காலம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு அதன்வலியை எவ்வளவு அபாரமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஆயினும், இஃதும், சில நவீன தத்துவசாஸ்திரிகள் கொள்ளுவதுபோல உயிராகா, கடவுளாகா. இஃதும் மூலப்பிரகிருதியில் அடங்கியது. இதற்கு எவ்வளவோ அதிதூரமாயும் அதிதுட்பமாகியுமுள்ள சுத்த, சுத்தா சுத்தமாயா தத்துவங்களும் உயிராகா, கடவுளாகா.

மேல், சித்து, அறிவு, ஆத்மா என்னும் பெயர்களால் ஒருவாறு இறைவனோடு இணைத்துக்கூறும் உயிர்களுமே இறைவனுக்குமோ வெனில், அவைகளும் ஆகா. அவைகளின் பேதங்கள் நம் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அனுக்களாயும், புலப்படும் புழுப் பூதி முதல் மக்களீரகவும், நமக்குப் புலப்படாத தேவர் நாகர்களாகவும் விரியும். இவைகளுக்கு அறிவு, இச்சை, தொழில்கள் உண்டு. இவைகளும் எவ்வளவோ குறைந்தும் எவ்வளவோ மேம்பட்டும் காணப்படும். அப்படி காணப்படினும், அவ்வறிவும் தொழிலும் இச்சையும், அறியாமையால் மூடப்பட்டு அதன் வலிகுன்றி, தனக்கு நன்மையைத் தருவது இது தீமையைத் தருவது இது, என உணராது நினைப்பு மறப்புமுடையதாய், விருப்பு வெறுப்புமேலிட்டிப் புண்ணியபாவங்களைச் செய்து, இன்பதுன்பங்களை துகர்ந்து, இறப்பு பிறப்பு என்னும் பெரும்வலையில் சிக்குண்டு உழல்கின்றது. அவ்வறிவும், இவ்வுலக இயற்கையினையும், அத்தோற்றங்களையும், அதன் வலியினையும் நன்குணரவில்லை. உலகின் ஆகிருணசக்தியை (gravitation)க் கண்டு பிடித்தபோர்போன ஸர்ஐனாக் நியூடன் பண்டிதரும், தாம் கண்டதெல்லாம், சிறுவர்களும் சிறுமியர்களும் கட

ற்கரையினோரம் அப்பப்போது கிடைக்கும் அழகிய சிப்பிகளைக் கண்டெடுத்துக் களிக்குமாறு போலென்றார். இயற்கை சக்திகளைக்கண்டுபிடிக்க வேண்டியது எவ்வளவோ வுண்டு. கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாகக் கொண்டதிலும் கூட எவ்வளவு துட்பமாய் விசாரிக்கின்றோமோ, அவ்வளவாக நமது அறிவுக்கு கடந்து செல்கின்றது. உலக இயற்கையினை நாம் சரியாக உணருவோமாயின், எவ்விதமான துன்பங்களினின்றும் நாம் தப்புவதற்கு இடமுண்டு நாம் உண்ணும் உணவு, நாம் குடிக்கும் நீர், நாம் உட்கொள்ளும் காற்று, நாம் இருக்கும் இடம், நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும், புல், பூச்சி, புழு, மரம் மட்டை பசு பட்சி முதலியவைகளால் எவ்விதமான இன்னல்கள் உண்டாகின்றன. சில வருஷங்களாக, காற்றைவலித்து, அதிற் பறக்கமுயலுகிறார்கள். இதற்குள் அதனைச் சரிவரசெய்து முடிக்காததனால் மாண்டவர்கள் எத்தனை பேர்! நேற்று ஒருவர் எழுதுகிறார். இதுவரையும் பட்சிகள் அமைப்பைப் பார்த்துக் காற்றுக் கப்பல்களைச் செய்கிறார்கள். அதுசரியன்று. பூச்சிகளின் பறக்கும் அவயவங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்கிறார். இன்றுண்டாகி நாளையழியும் ஒரு சிறு பூச்சியில், இறைவனால் அமைக்கப்பட்ட அமைப்பு என்ன அற்புதம்! அதை நாம் அறியவல்லேமா?

நாம் செய்யும் தொழில்களிலும்கூட என்னபோதம், நாம் ஐயறிவுடைய மானிடராகியும், நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு தொழில்களிலும், அற்பமாகிய பூச்சிகளும்கூட நம்மைச் செய்கின்றன. ஒர் சிலந்தி எவ்வளவு எளிதாய் நூற்கும் நூலைவிட நுண்ணியதாய் நாம் நூற்கமுடியுமா? அச்சிலந்தியும், குழுவியும் செய்யும் காகிதங்களைவிட துட்பமாய் நாம் செய்யமுடியுமா. அச்சிலந்தியும் அக்குளவியும், தேனீக்களும் அமைக்கு வீடுகளையும், அரண்மனைகளையும், கூடகோபுரங்களையும் மாடமானிகைகளையும் விடநாம் அலங்காரமாயும் வலியுளதாகியும் அமைக்க முடியுமோ? சிறு பூச்சிகள் செய்யும்பட்டிமே யன்றோ நமக்குச் சிறந்த ஆடையாகின்றது. நம்மால்செய்ய முடிவதெல்லாம் இமிடேஷன் (போலி) பட்டேயன்றோ? ஒரு எறும்பினிடத்துள்ள அறிவும், யுக்தியும், தற்காத்தற்றன்மையும் ஒற்

றுமையுமே நம்மிடத்திலேயே! இவ்விதமாய் இவற்றின் அமைந்துள்ள அறிவும் தொழிலும், இறைவனால் அமைக்கப்பட்டதன்றோ?

இதுநிற்க, இவ்வுயிரும் பொருள்களையறியுமிடத்துத் தானாக அறிந்ததுண்டோ? தன்புறக்கரணங்கள் அகக்கரணங்களைக்கொண்டு அறிந்ததேயன்றி வேறின்றி. சண்ணில்லாவிடில் காணமுடியாது, செவியில்லாவிடில் கேட்கமுடியாது, மனதில்லாதபோது நினைக்கமுடியாது. அப்படிக்கண்ணிருந்தும், இது அறியாமை மேலிட்டதால், சரியாகப்பார்க்க முடியவில்லை, காதிருந்தும் கேட்கமுடியவில்லை. மனதிருந்தும் நினைக்கமுடியவில்லை, மருட்சி அடைகின்றது. அகக்கரணங்கள் குறைந்து ஒய்வுறும்போது இதுவும் அயர்கின்றது. மேலிடும்போது, மேல்நோக்குகின்றது. இவ்விதமாய் நினைவு, கனவு, உறக்கம் முதலிய அவத்தைகளை யடைகின்றது. இதற்குமேல் கேவல சகலமென்னும் நிலைகளையும் அடைகின்றது. மேலிவ்விந்திரியம் கரணங்களுடன் செறிந்து நிகழும்பொழுது, இவைகளை யடக்கி ஆளுந்தரமும் உண்டோவெனில் இதுவும் இல்லையே! அவைகள் எல்லாம் இதனைப்பற்றியிர்ப்பதல்லால், தன் வசத்தின் அவையடங்கவில்லையே குரங்கைப்போல் மனம் என்றும் சலித்துத்தாவுகின்றதே. பிரகிருதியில் பிறந்த உடலையிது கொள்ளவும் அதன் கூறுகிய சத்துவம், இராஜஸம், தாமதமாகிய முக்குணவயப்பட்டு இது உழல்கின்றதன்றோ? இவைகளின் பகுதியும், அஞ்ஞானம், பொய், அயர்வு, மோகம், பைசாசம், சூரியம், ஆச்சரியம், பயம் அன்றோ இதனைமூடும் ஆணவத்தின் பகுதியும், விகற்பம் சங்கற்பம், குரோதம், மோகம், கொலை, அஞர், மதம், நகை என்பனவன்றோ, இருத்தல், கிடத்தல், இருவினையியற்றல், விடுத்தல், பரநிந்தை மேவலாகிய கர்மமலத்தின் கூறுகளும் இதனை பந்திக்கின்றதன்றோ. இம்மும்மலங்களும் சடமாயிருந்தும், இது சித்தெனப் பேர்பெற்றும், அவற்றிற்பட்டிப் பங்கமுறுகின்றதன்றோ?

மேல், இவ்வுயிரும், தான் ஒன்றை யறியத்தொடங்குமுன் இன்னொருவுயிரால் அறிவுறுத்தப்பட்டாலன்றி தானாக அறியும்

தரமுடையதோ எழுத்தும், சொல்லும், பொருளும் அதற்கு மேல் நின்ற கலைகளும் பிறரால் உணர்த்த உணருமேதவிரத் தானாக உணருமோ? உணர்ந்த வழியும் அதனை மறந்து விடுகின்றதே? இம்மட்டன்றி, தன்னையும் தானிது அறிந்ததோ? தன்சொருபமின்ன தென்றே தனக்குத்தெரியாமல், தன்னையுமறந்து, யாதொன்று பற்றின் அதன் இயல்பாய்கிற்கின்றதே. தீயவினத்திற் சேர்ந்துழி தீயதாகின்றது. நல்லினத்தின் சேர்ந்துழி நல்லதாகின்றது. ஆணவத்தோடும், தேகத்தோடு கரணங்களோடும் சேர்ந்தபோது, தான் அவையல்லாதிருந்தும், அவையெல்லாம் தானேயென மதித்து, அக்குணங்களும் தானேயாய் அவையிற்றின் ஏவலினின்று, அத்தொழில்களைப் புரிந்து, இன்பதுன்பங்களை துகர்ந்து பிறவிப்பிணியிலாழ்கின்றதே. இவை தானல்லவென்று அறிவடைவதும் அதன் சிக்கினின்றும் விலகி உய்வுபெறுவதும், இதன் வலியானன்றே. இறைவன் தனதின் னருளால், தம்முதல் குருவாய்வந்து தனது கட்டுகளின் இன்மையும், தனதுண்மையும் காட்டாக்கால், இதுகாணுமோ? வேதத்தப்பானின்ற சொற்பதத்தார் சொற்பதமும் கடந்து நின்ற சொலற்கரியசூழலாகிய கற்பகம், நிலையிலாதன் நெஞ்சினுள்ளே நிலவாத புலாலுடம்பே புகுந்து நிற்பினும் அவன் தன்னைக்காட்டுவித்தாலன்றிக் காணுந்தரமோ மேல், இவ்வுயிரின்பால்! நிகழும் குற்றங்களெல்லாம், உண்மையல்லவென்றாவது, அத்தியாசமென்றாவது, இறைவனிடத்துள்ளதே இதன் பாலும் தோன்றிற்றென்றாவது கொள்ளவும் கூடாது. தானல்லாததைத்தானாகப்பாவித்தும், உண்மை யல்லாததை உண்மையாக உணரும் குற்றம் குற்றமேயன்றே! சுத்தமெய்ஞ்ஞானச் சோதியாகிய செம்பொருளிடம் அசுத்தஞானம் மொத்துறுமோ. சூரியன் கதிரொளியின் முன் இருளும் நிற்குமோ?

இவ்விரண்டும் ஒருவிதமாகச் சித்து, அறிவு என்று முன்கூறினேமாயினும், சிவன் அருட்சித்து, சீவன் அருளைச்சேரும் சித்து அவன் பவங்கெடுபுத்தி முத்திபண்ணும் சித்து, இவன் அவற்றில் படியுஞ் சித்து; ஆகையால் இவ்விரண்டு மொன்றுகா?

சித்தாந்தம்: உலகும் உயிரும் சிவமல்லே.

“ஒன்றும் திருப்பெருந்துறை சிவனே ஒன்று நீயல்லே.”

இதற்கு திருவ்டாந்தம்

कस्मिन्नुत्वं चात्माच प्रतिष्ठितौस्थ इतिप्राण इतिकस्मिन्प्राणः प्रतिष्ठित इत्यपान इतिकस्मिन्पान प्रतिष्ठित इतिव्यान इतिकस्मिन्प्यानः प्रतिष्ठित इत्युदान इतिकस्मिन्-
दानः प्रतिष्ठित इति समान इतिसएव नेतिनेनि ॥ **பிருகதாரண்யம். 15. 9. 26.**

எதில் நீயும் ஆன்மாவும் பிரதிஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிறீர்களோ அது பிராணத்தில், பிராணன் எதிலெனில் அபானத்தில், அபானன் எதிலெனில் வியானனில், வியானன் எதிலெனில் சமானனில், சமானன் இவன் (ஆன்மா) அல்லே அல்லே.

यःपृथिव्वातिष्ठन् पृथिव्यं अन्नरोयंपृथिवीन् वेदयस्यपृथिवीशरीरं यः पृथिवीमन्तरोय मयत्येषत आत्मान्तर्याम्यामृतः ॥ **பிருகதாரண்யம். 4. 5. 15.**

எவன் பிருதிவியில் இருந்துகொண்டு பிருதிவியினின்றும் வேறானவனோ, எவனை அந்தப்பிருதிவியறியாதோ, எவனுக்குப் பிருதிவ்சரீமோ, எவன் பிருதிவிக்கு நடுவனோ, இது எவனை அடைகிறதோ அவன் உன் ஆன்மா அவன் அந்தரியாமி அமிர்தன்.

योविज्ञानेतिष्ठन् विज्ञानादन्तरोयं विज्ञानं नवेदयस्यविज्ञानशरीरं यो विज्ञानमन्तरोय मयत्येषत आत्मान्तर्याम्यमृतः ॥ **பிருகதாரண்யம். 5. 7. 3.**

எவன் விஞ்ஞானத்தில் இருந்துகொண்டு விஞ்ஞானத்தினின்றும் வேறானவனோ, எவனை விஞ்ஞானமறியாதோ, எவனுக்கு விஞ்ஞானம் சரீரமோ, எவன் விஞ்ஞானத்திற்கு நடுவனோ இது எவனை அடைகிறதோ அவன் உன் ஆன்மா அவன் அந்தரியாமி அமிர்தன்.

कालस्वभावो नित्यतिर्यदृच्छभूतानियोनिः पुरुषइतिचिन्त्यं ।

संयोगाष्वात्तत्त्वत्मावा दात्माह्यनीशस्सुखहेतोः ॥ **சுவேதாசுவதரம். 1. 2.**

கால சுவாவம், நியதி, எதிர்ச்சை, பூதங்கள் யோனி, புருஷன் இவைகட்கு ஆன்மபாவத்தால் சமயோகம் இல்லை. ஏனென்றால் சுகதுக்க வேதுவைக்கொண்டு ஆன்மாதலைவனல்லன்.

तेध्यानयोगानुगतं अपश्यन्देवात्मशक्तिर् स्वगुणैर्किंगूढां ।

यःकाश्चणाणिनिखिलानि तानि कालात्मयुक्तान्यधितिष्ठत्येकः ॥ **சுவேத. 1. 3.**

தியானயோகநெறி நின்றோர் பரமான்மாவின் கண்ணுள்ள இயற்கை குணங்களாலே மூடப்படுகிற திருவருட்சத்தியே கால முதலாக நிற்குங் காரணங்களையும் சீவான்மாவையும் தன்வழி நிறுத்தி நடாத்துகின்ற தென்றறிந்தார்.

ज्ञाज्ञौद्वज्जावीशनीशावजाह्येका भोक्त्यभोगार्थयुक्ता ।

अनन्नश्चात्माविश्वरूपोह्य कर्तात्रयंयदाविन्दतेब्रह्ममेतत् ॥ சுவேத. 1. 9.

ஒன்று ஞானவுருவாயுள்ளது, மற்றையது அஞ்ஞானவுருவாயுள்ளது, ஈசன் அநீசன் இருவரும் பிறவாதவர் அங்ஙனமாயினும் ஒன்று எல்லாம் வல்லது, மற்றையது அவ்வாறுகாத்தது. உலகவியற்கை நுகர்வோனும் நுகரப்படுவன வற்றோடுங் கூடிப்பிறப் பின்றியுள்ளது. ஆன்மாக்களானந்தம் விசுவசாரூபமுடைமையினால் முதன்மையில்லாதன,

क्षरप्रधानममृताक्षरगृहः क्षरात्मानवीशतेदेवएकः ।

तस्याभिध्यानायोजनात्तत्त्ववादाद् भूयाश्चान्तेविश्वमायानिवृत्तिः ॥

ज्ञात्वदेवगृशर्वपाशावहानिः क्षीणैःक्षैर्ஜன்மமृत्यுபுரஹிணிः । சுவேத. 10. 11.

பிரதானம் அழிதலுறுவது, அரன் அழிதலும் மாணமுமில்லாதவன். அழிதலுறுகின்ற இயற்கினையும் ஆன்மாவினையும் ஒரே தேவனான ஈசனே ஆளுகிறான் அவனையே தியானித்தலானும் அவனோடு யோஜித்து ஒருமையுறுதலானும் திரும்பத்திரும்பத் தன்னையுண்மையுருவாக நினைதலானும் விசுவத்தின் கண்ணாகவரும் மாயங்கள் அகலுகின்றன. தேவனை யறிதலாலே சருவபாசங்களும் அழிதலுறுகின்றன, பிறப்பும் இறப்பும் எல்லாவிததுன்பங்களும் குறைய ஒழிகின்றன.

यथैवर्षिर्बन्धुदयोपरिप्तं तेजोमयंभ्राजतेतत्सुधौतम् ।

तद्वात्मतत्त्वं प्रसमीक्ष्यदेही एकःकृतार्थोभवतेवीतशोकः ॥ சுவேத. 2. 14.

இவ்வியோக சமாதியின் கண்ணே அழுந்தப்பெறுகிற விடத்துத் தன்கட் சோதியாய் விளங்கப்பெறுந்தன் ஆன்மவுண்மைத் தன்மையோடு ஒட்டித் தத்துவாதீதரித்தியமான பிறப்பில் பிரமத்தின் உண்மைத் தன்மை கண்டு எவ்லாப்பாசங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்.

यदात्मतत्त्वेनब्रह्मतत्त्वं दीपोपमेनेहयुक्तःप्रपश्येत् ।

अजंयृग्स्सर्वतत्त्वैर्विशुद्धं ज्ञात्वादेवंमुच्यतेसर्वपाशैः ॥ சுவேத. 2. 15.

தீபத்தைப்போன்ற ஆன்மதத்துவத்துடன்கூடிப் பிரமத்துவத்தைக்கண்டு அஜன் நித்தியனும் சர்வதத்துவங்களால் விசுத்தனும் ஆன தேவனை அறிந்து சர்வபாசங்களினின்றும் நீக்கம் பெறுகிறான்.

மண்ணல்லேவண்ணல்லேவலயமல்லே

மலையல்லேகடலல்லேவாயுவல்லே

எண்ணல்லேஎழுத்தல்லேஎரியுமல்லே

இரவல்லேபகலல்லேயாவும்ல்லே

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தோகுதி உ.]

1913-ஸ்ரீ அக்டோபர்மூ

[பகுதி டி.]

சித்தாந்தபரிபாஷை

எ ன் னு ம்

தருக்கசோபானம்.

ஆகாசம்—விண்.

Ether.

இலக்கணம்:—சத்தகுணமுடையது. அது பிருதிவி முதலியன போல பலவாகாமே யொன்றும், வடிவுடைப்பொருள்களெல்லாவற்றினும் சையோகித்து ஆன்மாவைப்போல நிலையுடைப்பொருளென்க.

குணம்:—சங்கை, பரிமாணம், பிரதக்னுவம், சையோகம், விபாகம், சத்தமென ஆறு.

இந்திரியம்:—சுரோத்திரம், சத்தத்தைக்கவர்வது, காதிலிருப்பது, இச்சத்தம் கூட்டத்தாற் பிறந்ததும், பிரிவாற்பிறந்ததும் ஓசையாற் பிறந்ததும் என மூவகை.

வியாபகம்:—விபு.

காலம் * பொழுது.

Time.

இலக்கணம்:—பூதபௌஷ்ய வர்த்தமான விவகாரங்களுக்கே துவாக விருப்பது.

* தெய்வமிருக்கிறது, மலைநிற்கின்றது என்னும் வியவகாரம் பொதுவாக நிகழ்தலால், முக்கால மின்றிப்பொதுக்காலமும் பெறப்படுதலின் காலநால்வகைத் தென்பர் ஒருசாரார்.

*குணம்:—சங்கை, பரிமாணம், பிரதத்துவம், சையோகம், விபாகமெனவைந்து.

வியாபகம்:—விபு.

திசை—பக்கம்.

Space.

இலக்கணம்:—கிழக்கு முதலிய வழக்கிற் கேது.

குணம்:—சங்கை, பரிமாணம், பிரதத்துவம், சையோகம், விபாகமெனவைந்து.

வியாபகம்:—விபு.

ஆன்மா—உயிர்.

Soul.

இலக்கணம்:—அறிவிற்கிடமாயுள்ளது. அது சீவான்மா பரமான்மாவென விருவகை.

குணம்:—சங்கை, பரிமாணம், பிரதத்துவம், சையோகம் விபாகம், புத்தி, சுகம், துக்கம், இச்சை, வெறுப்பு, பிரயத்தனம், அதர்மம், பாபம் எனும் பதினைந்து.

வியாபகம்:—அதுவதுவாய் வசிப்புண்ணும் விபுத்துவம்*

பரமான்மா—இறையோன்.

Supreme Being.

இலக்கணம்:—கட்டு வீடென்னும் பலங்களையுடைய பசுபாச பதார்த்தங்களது இயல்புடையனல்லனாகலானும், எழுவா யிறுவா யிலனாகலானும், அருவம் உருவம் அருவுருவம் என்னு முக்கூற்றுள் இன்ன னாவனென்று தான் அம்முகூறும் படும் விருத்தி பரிணாமம் விவர்த்தன மென்பன வற்றுள் ஒன்றிற் படுவன் படானென்று தான் கூறுதற் கோராசங்கையு மில்லான்.

குணம்:—அனந்தசத்தியாகிய அளவின்றற்றலுடமையும், அநாதிபோத அனாதிமுத்தத்தன்மை யென்னப்படும் இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதலும், சுதந்திரமெனப்படும் தன்வயத்தனாதலும், சர்வஞ்ஞத்துவ மெனப்படும் முற்றுமுணர்த்தலும், அலுத்தசத்தியெனப்படும் பொருளுடமையும், பூர்த்தியெனப்படும் வரம்பிலின்ப முடைமையுமாம்.

* சிவஞான சித்தியார் நாலாவது சூத்திரம் இருபதாவது செய்யுளைக் காண்க.